

VIRGINIE GRIMALDI

O să-nțelegi când o să fii mai mare

Traducere de
IRINEL ANTONIU



PROLOG

Era o seară de sămbătă ca oricare alta. Nu era predispusă să-mi rămână gravată în memorie, și totuși îmi amintesc fiecare detaliu. Este apanajul momentelor traumatizante, se pare. Îi se încrustează atât de adânc în creier și în carne că nu încetezi să le retrăiești pe urmă, ca un film din care revezi la nesfârșit aceeași scenă.

Burta lui Marc îmi servea drept pernă, ne uitam la *Game of Thrones*, episodul 9 din sezonul 3, mâncasem sushi comandat acasă, ventilatorul se învârtea, ne simțeam bine. Dac-aș fi fost pisică, aş fi tors.

Când a sunat telefonul, am oftat. Cine mă deranja la ora aia?

Când am văzut pe ecran „Mama“, am bombănit. Doar știa că apelurile târzii mă îngrijorează.

Aș fi vrut să nu răspund. Aș fi vrut să nu se întâmpile asta. Era acum șase luni, și tot întoarsă pe dos sunt.

FEBRUARIE

„Cel mai mare merit al nostru
nu este să nu cădem niciodată,
ci să ne ridicăm întotdeauna.“

RALPH WALDO EMERSON

CAPITOLUL 1

Luni, ploaie, februarie: combinația câștigătoare pentru o zi de rahat.

Cu cât înaintează mașina mea, cu atât îmi vine să dau înapoi. Intru pe alei; un panou bătut în cuie pe un copac îmi indică s-o iau la dreapta. Poate că nimeni nu va băga de seamă dacă întorc. Ajung într-o mică parcare care n-a mai văzut de mult un grădinar. O ocolesc și parchez în fața clădirii mari.

„Cămi l e bătrân Tamarisca“

Dacă până și literele de fier forjat își iau tălpășița, am de ce să-mi fac griji. Dacă nu cumva în oferta de muncă era o greșeală și nu e vorba de un cămin de bătrâni, ci o să mă trezesc că trebuie să fac conversație cu niște dromadere decrepitate... La drept vorbind, ideea asta mi se pare mult mai veselă decât ceea ce mă aşteaptă.

Ultimii pași care mă despart de intrare durează o veșnicie.

O treaptă. Încă pot să plec.

Două trepte. E de-ajuns să mă întorc la mașină.

Trei trepte. Nimeni n-o să știe, la urma urmei.

– Intrați, vă așteptam!

Nu apuc nici să ajung la ușă că o femeie și apare în cadrul ei. E înaltă, robustă, cu un păr atât de creț încât poate să-și țină creionul în el. Caut mental o ieșire de urgență, o scuză ca să fug, dar nu-mi vine nimic în gând. Așa că-i zâmbesc politicos, îi întind mâna și o urmez spre următoarele opt luni din viața mea.

CAPITOLUL 2

Tocurile ei înalte răsună pe pardoseala albă. Merge cu pas vioi, iar eu o urmez respectând o distanță suficientă. La două dale, sunt prea aproape; la patru dale, sunt în siguranță.

Îmi vine, pe rând sau în același timp, să dispar, să devin invizibilă, să mor, să mădezintegrez, să fac cale-ntoarsă, să derulez înapoi. Exact, asta e. Putem derula înapoi, vă rog? Ne dăm întâlnire cu ceva timp în urmă, când totul mergea bine. Când viața mea nu semăna cu un film horror în care aş fi fata tăiată de o sută de ori cu drujba și care se ridică de fiecare dată. Întâlnire înainte ca totul să se dea peste cap, înainte ca totul să se năruiască. Înainte să-mi spun că ar fi ideea secolului să răspund la anunțul asta.

Dar ce caut eu aici?

Pașii ni se opresc în fața unei uși albe. Gazda mea bagă cheia în yală. Ridic ochii, un mic semn indică:

Director
Anne-Marie Rouillaux

Așadar cu ea am discutat de mai multe ori prin telefon. Intră, înconjoară biroul și se aşază pe scaun.

– Închideți ușa și luați loc.

Mă execut, în timp ce ea deschide un dosar și consultă documentele mijindu-și ochii. Un cactus aşezat

lângă monitorul calculatorului pare să anunțe culoarea conversației. Pe fundal, tictacul unui ceas mecanic marchează secundele, cu încetinatorul, după cum se pare. Sau poate că inima mea bate prea repede.

Trag aer în piept și încep:

– Îmi pare rău pentru întârziere. Se lucrează la intrarea în Biarritz, mi-a luat incredibil de mult timp să trec de semaforul provizoriu.

Își scoate creionul din păr și notează câteva cuvinte pe o foaie albă.

– E-n ordine de data asta, dar sper că o să rămână o excepție. Nu ne putem permite să-i lăsăm pe rezidenți să aștepte, înțelegeți?

– Da, înțeleg.

– Bine. O să vă las toată dimineața să vă instalați, să vizitați stabilimentul și să vă obișnuiți cu locurile. După-amiază o s-o cunoașteți pe Léa Marmon, pe care o înlocuiți de mâine. Din cauza stării ei, nu mai poate rămâne ca să vă instruiască, dar o să încerce să vă învețe cât mai multe lucruri în câteva ore. Ar trebui să fie suficient, cum v-am explicat și la telefon, nu sunt mulți rezidenți, douăzeci și unu mai exact, dintre care un cuplu care stă în același apartament.

– Aha, sunt și apartamente?

– E numele pe care îl dăm locuințelor, a răspuns ea ridicându-se. Fiecare e compus dintr-un mic dormitor, un living cu chincinetă și o baie. Bine, dacă nu aveți întrebări, eu mai am o întâlnire. Mergeți la recepție, Isabelle o să vă îndrumă spre apartamentul dumneavoastră.

Mă ridic la rândul meu și mă îndrept spre ușă, unde stă ea.

– Bun venit la Tamarisca, zâmbește ea strecurându-și creionul în bucle. Nu știți încă, dar o să vă simțiți bine aici!

În timp ce, cu un gest, mă invită să ies, mă gândesc că am mai multe șanse să mă împrietenesc cu un inorog decât să mă simt bine într-un azil. Fără îndoială, femeia asta nu-i întreagă la minte.

Dar ce naiba caut eu aici?

CAPITOLUL 3

Isabelle merită a doua parte a prenumelui ei¹. Are niște gene lungi și negre plantate pe niște ochi verzi și un surâs pe care probabil că nici cariile nu îndrăznesc să-l atace. De bună seamă, ursitoarele care s-au aplecat deasupra leagănului ei tocmai primiseră o mărire de salariu. Când mă prezint, ea ocolește pupitrul de recepție și vine să mă pupe pe obraz.

– Ne tutuim, da? propune ea fără să aștepte cu adevărat răspunsul. Aici ne tutuim toți, în afara de Anne-Marie și de rezidenți, bineînțeles. Dar le spunem pe numele mic, e mai drăguț așa. Tu ești Julia, da?

– Exact.

– Se pare că o să locuiești aici pe durata contractului. Hai să-ți arăt apartamentul tău, e în anexă.

Mă ia de mână și mă trage afară, în fața clădirii. Pe parcarea pavată sunt răspândiți vreo zece copaci și câteva bânci. Așezată pe una dintre ele, o doamnă în vîrstă pare să aștepte un autobuz imaginar. Cu bastonul în mână și cureaua poșetei de piele neagră trecută pe după gât, și-a sortat buzele cu mocasini roz.

– Toate bune, Lucienne? se interesează Isabelle când trecem prin fața ei.

¹În fr., *belle* = frumoasă (n. tr.).

Bătrâna încearcă să-și dea seama de unde vine vocea, reușește până la urmă să-și focalizeze privirea prin lentile fumurii și schițează un zâmbet.

– Totul e foarte bine, micuțo, îl aștept pe fiul meu ca să mergem la piață. Ah, azi-dimineață am avut în sfârșit scaun!

– Asta e o veste bună! exclamă noua mea colegă. Știți cum se spune: dacă faci caca devreme, ai o zi fără probleme!

Mă opresc un moment. Mașina mea se află la câțiva metri, dacă fug repede ele n-or să vadă că spăl putina. Totuși, mânătă de un soi de resemnare, îmi las picioarele să-și reia mersul pe urmele lui Isabelle.

Anexa este o mică clădire cu un singur etaj, la câțiva zeci de metri de cea principală. Precum sora ei mai mare, este alcătuită din pietre presărate cu ferestre albe și balcoane din fier forjat.

– Sunt șapte apartamente aici, îmi explică Isabelle. Cele patru de jos sunt rezervate pentru familiile rezidenților care vor să stea o perioadă aici și pentru persoanele în vîrstă care vor să-și facă o idee înainte de a se muta. Cele trei de la etaj sunt pentru personal. Vino, o să ţi-l arăt pe-al tău.

– Celelalte două sunt ocupate? întreb eu urcând pe scară.

– Da, de Marine și Greg. Marine e o îngrijitoare care locuiește aici de când s-a despărțit de iubitul ei, e amuzantă, dar, între noi fie spus, mi se pare cam familiară. Greg e animatorul, stă aici cât se lucrează la apartamentul lui. O să vezi, e frumos ca un zeu, dar ne lipsește ceva pentru a-l seduce, dacă-nțelegi ce vreau să spun... Iată noua ta casă!

Isabelle deschide o ușă albă și se năpustește înăuntru ca să înceapă vizita ghidată. Nu durează mult, sunt numai două încăperi: o baie întunecoașă dotată pentru persoanele cu mobilitate redusă și un living-dormitor luminos, dar

care a fost, cu siguranță, decorat de cineva care depășise data de expirare. O canapea de două locuri, din catifea de culoarea muștarului, o masă rotundă acoperită cu un milieu, un bufet de epocă-dar-nu-se-știe-care, un televizor din Evul Mediu, un pat mic lipit de perete și niște draperii din catifea bordo alcătuiesc noul meu mediu. Îmi vine să plâng, și nu de bucurie.

– Iată punctul de atracție al spectacolului! exclamă ea deschizând ușa cu geam. Hai să vezi priveliștea!

Mă duc lângă ea pe balcon. Parcul căminului se întinde pe mai multe zeci de metri, cu drumul de pietriș alb care șerpuiește printre copaci masivi, grădina de legume, tufișurile stufoase și bâncile de lemn presărate ici și colo. Iarba pare falsă, atât este de verde, ca nicăieri pe lume în afara Țării Bascilor. La marginea terenului, o barieră fixează limita. Dincolo este vidul, iar oceanul mai jos, cât vezi cu ochii.

– Ei, nu-i minunat? se împăunează ea.

– Ba da, e chiar frumos, răspund, dându-mi seama cât de mult îmi lipsise oceanul.

– Aha! Ti-am zis eu! E raiul pe pământ aici. Gata, te las să te instalezi! Dacă ai nevoie de ceva, știi unde să mă găsești.

Pierdută în gânduri, abia dacă aud ușa închizându-se. Priveliștea e splendidă, incontestabil. Dar să numești „rai“ un loc unde oamenii vin să moară mi se pare cel puțin optimist. Pentru a mia oară mă întreb ce caut aici. De parcă n-aș ști...

Total s-a dat peste cap într-o sămbătă seară. Cea în care a murit tata.

CAPITOLUL 4

Când am răspuns, am auzit tăcerea. Niciodată nu-i semn bun când tăcerea ne vorbește la telefon.

– Mama?

– ...

– Mama?

Îmi tremurau buzele. Ca și cum ele ar fi înțeles înaintea mea.

Marc a apăsat pe „pauză“, m-am aşezat și am închis. Pesemne că telefonul mamei nu avea semnal. Sau sunase fără să vrea. Da, asta era. Totuși am sunat-o înapoi ca să mă asigur. A răspuns cu vocea înecată în lacrimi:

– Scumpa mea, tata a făcut un stop cardiac.

– E bine?

– ...

– Mama! am răcnit. Mama, e bine? Te rog...

– A murit, scumpă. A murit...

Mi-a povestit, dar numai câteva cuvinte ajungeau la mine. Bucătărie, friptură, căzut, salvare, masaj cardiac, nereușit, pare rău. Apoi am rămas minute lungi plângând amândouă în tăcere. Strângeam telefonul în mâna, aş fi preferat să o am pe mama în brațe. Până la urmă am închis, i-am spus lui Marc, viitorul meu soț, că putea să pornească iar episodul și mi-am lăsat capul pe burta lui, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Fiecare părticică din trupul meu refuza realitatea.